

La vida és una manta curta

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@xaviroca1

La vida és una manta curta. Suposo, amic lector, que t'estàs preguntant que dimonis significa aquesta frase. Què te a veure la vida amb una manta? Deixa'm que t'expliqui. Per a fer-ho, m'he de remuntar a la meua infància. Des de ben petit sóc molt aficionat al futbol. I com la majoria d'aficionats al futbol, portava (i porto) un entrenador a dins. De fet, en la meua adolescència, la meua afició va augmentar i vaig decidir comprar-me nombrosos llibres de futbol, per a preparar-me com a entrenador. M'encantava fer alineacions imaginàries, i crear tàctiques. I en aquella passió pel futbol, vaig descobrir una frase que em va impactar i que l'hé tinguda molt present durant tots aquests anys. La frase la va pronunciar Elba de Pádua Lima, més conegut com *Tim*. Va ser jugador de futbol entre els anys 30-50 del segle passat i entrenador en les dècades del 60 i 70. Va jugar i entrenar a equips de primera divisió sobretot a Brasil, però també a Argentina, Perú i Colòmbia. Va ser un bon professional però sense arribar a tenir un gran ressò internacional... sinó hagués estat per les seves frases i la seva peculiar manera d'entendre el futbol. I dins de la gran col·lecció de frases interessants, em quedo amb la següent. Deia Tim, "el futbol és una manta curta, si et cobreixes les espatlles et descobreixes els peus i viceversa". I té tota la raó. En les meves alineacions imaginàries sempre em

faltava alguna cosa. Si incloïa suficients defenses notava que em faltaven davanters i a la inversa. Sempre em faltava alguna cosa. Sempre que volia aconseguir algun objectiu era a costa de renunciar-ne a alguna altra. La perfecció, la situació perfecta no existia mai.

I amb els anys m'he adonat del potencial de la frase en qüestió. I m'he adonat que també aplica perfectament a la vida. Per això vaig modificar la coneguda frase de Tim per adaptar-la a la vida: "la vida és una manta curta". I, tal i com passa en el futbol, la situació perfecta, la situació ideal no existeix (gairebé) mai. És una constant en la meua vida (i suposo que en la vida de tots també succeeix igual). Moltes persones, per exemple, quan són solteres i sense compromís anhelan l'estabilitat i escalfor que aporta una

La vida és acostumar-nos a anar renunciant a algunes coses per tal d'aconseguir-ne d'altres, que cal fer sacrificis per assolir fites

família. I també a la inversa, moltes persones casades desitgen tenir la llibertat que comporta la solteria. En l'àmbit professional també succeeix de forma idèntica. Hi ha treballs que no t'agraden tant però et paguen millor, hi ha projectes que t'aporten molta llibertat i et fan gaudir però són inestables i amb risc. Resulta difícil, per no dir impossible, trobar un projecte que t'ho doni tot. Un projecte que, com diria Tim, et tapi els peus i les espatlles simultàniament. I això, amic lector és la vida. Acostumar-nos a que hem d'anar renunciant a algunes coses per tal d'aconseguir-ne d'altres, que cal fer sacrificis per assolir fites. Que no tot és del color de rosa. I acceptar això em costa. Suposo que com la majoria de persones. En una societat com l'actual, la majoria volem més i ho volem ara. En aquest sentit només se m'acut dues coses. En primer lloc mentalitzar-nos que no es pot tenir tot, que si aconseguim algunes coses és a costa de renunciar-ne a d'altres. I en segon lloc, com que no ho podem assolir tot, cal triar bé. I per fer-ho cal conèixer-nos profundament, sobretot identificant clarament quins són els nostres valors, quins són els aspectes vitals que més valorem (sigui la família, els diners, la llibertat, la seguretat, la diversió...). I si tens clar els teus valors, et serà molt més fàcil triar. Avui en dia cal escollir bé perquè, com deia, "la vida és una manta curta".